Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

13. ledna 2017 [1]

„Přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Dokumenty, které má k dispozici ECHA a které obsahují informace předložené v rámci řízení týkajícího se žádosti o povolení k používání látky bis(2-ethylhexyl)ftalát (DEHP) — Rozhodnutí o zpřístupnění některých informací považovaných žalobkyní za důvěrné — Výjimka týkající se ochrany obchodních zájmů — Pojem ‚soukromý život' — Právo na vlastnictví — Povinnost uvést odůvodnění"

Ve věci T-189/14,

Deza, a.s., se sídlem ve Valašském Meziříčí (Česká republika), zastoupená P. Dejlem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské agentuře pro chemické látky (ECHA), zastoupené původně A. Iber, T. Zbihlejem a M. Heikkilä, jako zmocněnci, poté M. Heikkilä, C. Buchanan a W. Broerem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Maškovou, advokátkou,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou F. Clotuche-Duvieusart, P. Ondrůškem a K. Talabér-Ritz, jako zmocněnci,

jakož i

ClientEarth, se sídlem v Londýně (Spojené království),

European Environmental Bureau (EEB), se sídlem v Bruselu (Belgie),

Vereniging Health Care Without Harm Europe, se sídlem v Rijswijk (Nizozemsko),

zastoupenými B. Kloostra, advokátkou,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí ECHA ze dne 24. ledna 2014 o zpřístupnění některých informací předložených žalobkyní v rámci řízení týkajícího se žádosti o povolení k používání látky bis(2-ethylhexyl)ftalát (DEHP),

1 — * Jednací jazyk: čeština.

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení M. Prek (zpravodaj), předseda, I. Labucka a V. Kreuschitz, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. června 2016,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový základ sporu

1 Látka bis(2-ethylhexyl)ftalát (DEHP) (dále jen „DEHP“) se používá ke změkčování plastů na bázi polyvinylchloridu (PVC). DEHP byl zařazen do přílohy XIV nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. 2006, L 396, s. 1, oprava v Úř. věst. 2007, L 136, s. 3). V důsledku zařazení této látky do shora uvedené přílohy podléhá její používání počínaje 21. únorem 2015 povolení, které vydává Evropská agentura pro chemické látky (ECHA).

2 Žalobkyně, společnost Deza, a.s., podala agentuře ECHA v souladu s článkem 62 nařízení č. 1907/2006 žádost o povolení, aby mohla plynule pokračovat ve výrobě DEHP i po 21. únoru 2015. V tomto ohledu ke své žádosti o povolení připojila požadované dokumenty ve veřejné i utajené podobě, včetně zprávy o chemické bezpečnosti, analýzy alternativ a socioekonomické analýzy. Také společnosti Arkema France, Grupa Azoty Zakłady Azotowe Kędzierzyn S. A. a Vinyloop Ferrara SpA (dále jen „bývalé žalobkyně“) podaly žádost o povolení, aby mohly i nadále vyrábět DEHP.

3 V době od 13. listopadu 2013 do 8. ledna 2014 uspořádala ECHA na základě čl. 64 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 ohledně žádostí týkajících se DEHP veřejnou konzultaci. V této souvislosti zpřístupnila veřejnosti některé dokumenty týkající se uvedené látky.

4 Dne 5. prosince 2013 podala sdružení ClientEarth a European Environmental Bureau (EEB) agentuře ECHA na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) žádost o přístup ke zprávě o chemické bezpečnosti a k analýze alternativ obsaženým v žádosti o povolení k používání DEHP, neboť tato sdružení měla za to, že dokumenty zpřístupněné v průběhu veřejné konzultace byly neúplné.

5 Dopisem ze dne 18. prosince 2013 informovala ECHA žalobkyni o žádosti sdružení ClientEarth a EEB o přístup ke zprávě o chemické bezpečnosti a k analýze alternativ obsaženým v žádosti o povolení. ECHA jí rovněž sdělila, že jí zasílá elektronickou poštou shora uvedené dokumenty ve znění se skrytými údaji a vyzývá ji, aby jasným způsobem označila údaje, s jejichž zpřístupněním nesouhlasí, a uvedla důvody, proč se na tyto údaje vztahuje některá z výjimek uvedených v článku 4 nařízení č. 1049/2001.

6 Dne 24. ledna 2014 zaslala ECHA žalobkyni dopis č. AFA-C-0000004274-77-09/F a bývalým žalobkyním dopisy č. AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F a AFA-C-0000004151-87-08/F, v nichž jim oznámila své rozhodnutí, že části vyžádaných dokumentů ve smyslu nařízení č. 1049/2001 zveřejní (dále jen „napadená rozhodnutí“).

7 Dopisem ze dne 7. února 2014 informovala agentura ECHA sdružení ClientEarth a EEB o tom, že se rozhodla poskytnout jim částečný přístup k požadovaným informacím, ale že zpřístupnění bylo pozastaveno, neboť bylo před Tribunálem zahájeno řízení s cílem tomuto zpřístupnění zabránit. K tomuto dopisu byl přiložen jeden z dopisů ze dne 24. ledna 2014, a sice dopis určený společnosti Arkema France, který byl podobný dopisu určenému žalobkyni.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

8 Žalobkyně a spolu s ní i bývalé žalobkyně podaly dne 24. března 2014 proti napadeným rozhodnutím žalobu na neplatnost na základě článku 263 SFEU. Samostatným podáním z téhož dne podaly návrh na předběžné opatření na základě článku 278 SFEU, jímž se domáhaly odkladu vykonatelnosti napadených rozhodnutí.

9 Dopisem ze dne 8. dubna 2014 oznámily bývalé žalobkyně Tribunálu, že svou žalobu berou zpět, což předseda Tribunálu konstatoval usnesením o částečném vyškrtnutí ze dne 11. dubna 2014.

10 Usnesením ze dne 25. července 2014, Deza v. ECHA (T-189/14 R, nezveřejněné, EU:T:2014:686), byla odložena vykonatelnost rozhodnutí č. AFA-C-0000004274-77-09/F a agentuře ECHA bylo uloženo nezpřístupňovat zprávy o chemické bezpečnosti a analýzy alternativ týkající se DEHP, které předložily bývalé žalobkyně a které jsou předmětem rozhodnutí č. AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F a AFA-C-0000004151-87-08/F.

11 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 1. srpna 2014 předložila sdružení ClientEarth, EEB a Vereniging Health Care Without Harm Europe (dále jen „HCWH Europe“) návrh na vstup do řízení v postavení vedlejších účastníků na podporu návrhových žádání agentury ECHA. Sdružení ClientEarth, EEB a HCWH Europe kromě toho požádala o možnost používat angličtinu v rámci písemné i ústní části řízení a podpůrně v rámci ústní části řízení.

12 Shora uvedené návrhy byly v souladu s čl. 116 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 doručeny žalobkyni a agentuře ECHA.

13 Usnesením předsedy čtvrtého senátu Tribunálu ze dne 25. září 2014 bylo Evropské komisi povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání agentury ECHA.

14 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 3. října 2014 požádala ECHA o důvěrné nakládání s přílohou D1 k duplice ve vztahu ke sdružením ClientEarth, EEB a HCWH Europe.

15 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 10. října 2014 požádala žalobkyně o důvěrné nakládání s některými údaji a informacemi obsaženými v žalobě ve vztahu ke sdružením ClientEarth, EEB a HCWH Europe.

16 Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 31. října 2014 opravila žalobkyně svou žádost o důvěrné nakládání s některými údaji obsaženými v žalobě a jejích přílohách a v rozhodnutích ECHA a jejich přílohách a požádala rovněž o důvěrné nakládání s přílohou D1 k duplice ve vztahu ke sdružením ClientEarth, EEB a HCWH Europe.

17 Usnesením předsedy čtvrtého senátu Tribunálu ze dne 16. ledna 2015 bylo sdružením ClientEarth, EEB a HCWH Europe povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání agentury ECHA. Žádost o udělení výjimky z jazykového režimu podaná vedlejšími účastníky byla zamítnuta v rozsahu, v němž se týkala písemné části řízení, a rozhodnutí o žádosti o udělení výjimky z jazykového režimu pro účely ústní části řízení bylo odloženo na později.

18 Dne 20. února 2015 vznesla sdružení ClientEarth, EEB a HCWH Europe námitky k žádosti o důvěrné nakládání s přílohou D1 k duplice.

19 Dne 14. dubna 2015 přijal Tribunál organizační procesní opatření, v jehož rámci položil žalobkyni otázky k její opravné žádosti o důvěrné nakládání.

20 Na otázky položené Tribunálem odpověděla žalobkyně dne 29. dubna 2015.

21 Usnesením předsedy čtvrtého senátu Tribunálu ze dne 12. června 2015 bylo vyhověno žádosti o důvěrné nakládání ve vztahu ke sdružením ClientEarth, EEB a HCWH Europe, a to zaprvé v případě údajů ze zprávy o chemické bezpečnosti obsažených zároveň v příloze 3 důvěrné verze napadených rozhodnutí (na stranách 941 až 1503 žaloby) a na stranách 353 až 915 přílohy A.4.5 důvěrné verze žaloby a zadruhé v případě údajů z analýzy alternativ obsažených zároveň v příloze 4 důvěrné verze napadených rozhodnutí (na stranách 1504 až 1819 žaloby) a na stranách 37 až 352 přílohy A.4.4. důvěrné verze žaloby. Ve zbývající části byla žádost o důvěrné nakládání zamítnuta.

22 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— napadená rozhodnutí zrušil;

— uložil agentuře ECHA náhradu nákladů řízení.

23 ECHA, podporovaná Komisí a sdruženími ClientEarth, EEB a HCWH Europe, navrhuje, aby Tribunál:

— žalobu odmítl jako nepřípustnou v rozsahu, v němž se týká rozhodnutí obsažených v dopisech, které nebyly přímo určeny žalobkyni;

— ve zbývající části žalobu zamítl;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

24 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně čtyři žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 ve spojení s článkem 118 nařízení č. 1907/2006, druhý z porušení Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS) ze dne 15. dubna 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 214; Zvl. vyd. 11/21, s. 305; dále jen „Dohoda TRIPS“), která je přílohou 1 C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3; Zvl. vyd. 11/21, s. 82), a zejména jejího čl. 39 odst. 2, třetí z porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), článku 1 Dodatkového protokolu k EÚLP a článku 17 Listiny základních práv Evropské unie a čtvrtý z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001.

25 ECHA nesouhlasí s argumenty uplatněnými žalobkyní na podporu návrhu na zrušení napadených rozhodnutí a namítá nepřípustnost žaloby v rozsahu, v němž se týká rozhodnutí obsažených v dopisech č. AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F a AFA-C-0000004151-87-08/F.

26 Za okolností projednávané věci má Tribunál za to, že z hlediska řádného výkonu spravedlnosti je důvodné projednávanou žalobu po meritorní stránce zamítnout, jak vyplyne z následujících úvah, bez předchozího rozhodnutí o námitce nepřípustnosti vznesené agenturou ECHA na její obranu v části, v níž se žaloba týká rozhodnutí uvedených v bodě 25 výše (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, body 50 až 52, rozsudek ze dne 23. října 2007, Polsko v. Rada, C-273/04, EU:C:2007:622, bod 33, a rozsudek ze dne 10. října 2014, Marchiani v. Parlament, T-479/13, nezveřejněný, EU:T:2014:866, bod 23).

27 Na úvod je nutno připomenout, že nařízení č. 1907/2006 ukládá žadateli, který má zájem o používání určitých chemických látek, aby provedl analýzu dostupnosti alternativních látek, zvážil jejich rizika a ověřil, zda je jejich použití technicky a ekonomicky uskutečnitelné. V tomto smyslu předložila žalobkyně agentuře ECHA v rámci své žádosti o povolení k používání DEHP mimo jiné následující dva dokumenty, a to ve veřejné a utajené podobě: zprávu o chemické bezpečnosti a analýzu alternativ. Nedůvěrné verze těchto dokumentů byly zveřejněny na internetových stránkách ECHA. V návaznosti na žádost sdružení ClientEarth a EEB o přístup k dokumentům požádala ECHA žalobkyni, aby svůj postoj přehodnotila a znovu posoudila informace, které je třeba považovat za důvěrné. Žalobkyně předložila upravenou verzi důvěrných dokumentů. ECHA nicméně usoudila, že některé z informací, s jejichž zpřístupněním žalobkyně nesouhlasila, nejsou důvěrné, a musí být žadatelům o přístup k dokumentům poskytnuty. ECHA proto připravila jinou verzi dokumentů, jejichž některé části byly skryty, aby zůstaly důvěrné, a jiné byly nadále určeny ke zpřístupnění. Podle žalobkyně měly některé informace (dále jen „dotčené informace“) z informací, které ECHA hodlala zpřístupnit, zůstat důvěrné. V žalobě na neplatnost taxativně vyjmenovala dotčené informace obsažené v poslední verzi dokumentů připravené agenturou ECHA. Předmětem sporu je tedy otázka přístupu k těmto taxativně vyjmenovaným dotčeným informacím.

28 V rámci druhého žalobního důvodu však žalobkyně v podstatě zastává principiální názor, že obecné domněnky nezpřístupňování platící pro některé kategorie dokumentů se vztahují také na dotčené informace předložené v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006, a tedy zpřístupnění těchto dokumentů v zásadě narušuje obchodní zájmy. Tribunál tuto výtku považuje za plnohodnotný žalobní důvod, který je třeba zkoumat jako první.

1. *K samostatnému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z existence obecné domněnky důvěrnosti informací předložených v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006*

29 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že se obchodní tajemství týká všech dotčených informací jako celku.

30 ECHA tvrdí, že se tento přístup žalobkyně neshoduje s přístupem, který zastávala během konzultace se třetími osobami, neboť v jejím průběhu neuplatnila žádný argument v tom smyslu, že by s dotčenými informacemi mělo být nakládáno jako s celkem, a místo toho na podporu své žádosti o nezpřístupnění dotčených informací předložila zvlášť některá specifická nesouvisející odůvodnění. Po meritorní stránce ECHA popírá existenci obecné domněnky důvěrnosti dotčených informací.

31 Nejprve je třeba zdůraznit, že i kdyby se tento přístup žalobkyně neshodoval – jak tvrdí ECHA – s postojem, který údajně hájila v průběhu správního řízení, neznamenalo by to, že žalobkyně nemůže tento žalobní důvod uplatnit.

32 Žalobkyně totiž v podstatě zastává principiální názor, že se obecné domněnky nezpřístupňování platící pro některé kategorie dokumentů vztahují také na dotčené informace předložené v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006, a tedy zpřístupnění těchto dokumentů v zásadě narušuje obchodní zájmy. Vzhledem k tomu, že jde o otázku výkladu nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 1907/2006, lze ji tedy před Tribunálem oprávněně vznést, i když nebyla uplatněna, a tím spíše posuzována ve stadiu správního řízení. Proto je třeba se jí zabývat.

33 K posouzení této otázky je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 se ustanovení o přístupu veřejnosti k dokumentům ECHA vztahují na všechny dokumenty, které má tato agentura v držení, to znamená na všechny dokumenty, které vytvořila nebo obdržela a má je v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie. I když je cílem uvedeného nařízení poskytnout veřejnosti co nejširší právo na přístup k dokumentům orgánů, podléhá toto právo určitým omezením založeným na důvodech veřejného či soukromého zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 85).

34 Rovněž je třeba uvést, že Soudní dvůr uznal možnost příslušných orgánů a agentur opřít jejich rozhodnutí o obecné domněnky použitelné na některé kategorie dokumentů, protože na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy je možno použít podobné obecné úvahy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 50).

35 V souladu s tím Soudní dvůr a Tribunál v několika věcech uznaly existenci obecných domněnek nezpřístupňování dokumentů, například správního spisu v řízení o kontrole státních podpor, dokumentů zasílaných v rámci řízení o kontrole spojování podniků, dokumentů v rámci řízení podle článku 101 SFEU a dokumentů vyhotovených v rámci analýz vlivu prováděných Komisí v souvislosti s rozhodovacím procesem v oblasti životního prostředí.

36 Zaprvé z judikatury vyplývá, že obecnou domněnku lze platně použít vůči osobě, která žádá o přístup k dokumentům na základě nařízení č. 1049/2001, pouze pokud požadované dokumenty patří k téže kategorii dokumentů nebo jsou téže povahy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, EU:C:2008:374, bod 50, a rozsudek ze dne 17. října 2013, Rada v. Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, bod 72).

37 Zadruhé z této judikatury vyplývá, že použití obecných domněnek je především diktováno bezpodmínečnou nutností zajistit správný průběh dotyčných řízení a zaručit, že jejich cíle nebudou ohroženy. Uznání obecné domněnky se tedy může zakládat na tom, že se přístup k dokumentům z určitých řízení neslučuje s jejich řádným průběhem, a na riziku, že tato řízení budou ohrožena, přičemž se rozumí, že obecné domněnky umožňují chránit řádný průběh řízení omezením zásahů ze strany třetích osob (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta M. Watheleta ve spojených věcech LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:528, body 66, 68, 74 a 76). Použitelnost zvláštních pravidel stanovených právním aktem upravujícím řízení vedené před některým unijním orgánem, pro jehož potřeby byly požadované dokumenty předloženy, je jedním z kritérií, jimiž lze odůvodnit uznání obecné domněnky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2015, McCullough v. Cedefop, T-496/13, nezveřejněný, EU:T:2015:374, bod 91, a stanovisko generálního advokáta P. Cruz Villalóna ve věci Rada v. Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:325, bod 75).

38 Unijní soud tedy zastává názor, že výjimky z práva na přístup k dokumentům uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 nemohou být vykládány bez zohlednění zvláštních pravidel upravujících přístup k těmto dokumentům, která jsou stanovena v příslušných nařízeních. Soudní dvůr v tomto smyslu poukázal na to, že v rámci řízení podle článku 101 SFEU některá ustanovení nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81) upravují užívání dokumentů obsažených ve spise týkajícím se uvedeného řízení restriktivně, neboť stanoví, že účastníci řízení podle článku 101 SFEU nemají neomezený přístup k dokumentům obsaženým ve spise Komise, a že právo přístupu k těmto dokumentům nenáleží v rámci takového řízení třetím osobám s výjimkou stěžovatelů. Soudní dvůr uvedl, že umožnění obecného přístupu na základě nařízení č. 1049/2001 k dokumentům obsaženým ve spise týkajícím se řízení podle článku 101 SFEU by mohlo ohrozit rovnováhu, kterou chtěl v nařízeních č. 1/2003 a č. 773/2004 unijní normotvůrce zajistit mezi povinností dotčených podniků sdělit Komisi případně citlivé obchodní informace, aby mohla odhalit existenci kartelové dohody a posoudit její slučitelnost

s uvedeným článkem, a zárukou zvýšené ochrany informací takto předaných Komisi na základě profesního a obchodního tajemství. Soudní dvůr z toho dovodil, že Komise má pro účely uplatnění výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 právo předpokládat, aniž konkrétně a individuálně posoudí obsah každého dokumentu uvedeného ve spise, který se týká řízení podle článku 101 SFEU, že zpřístupnění těchto dokumentů v zásadě porušuje ochranu obchodních zájmů podniků účastnících se takového řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, body 86, 87, 90 a 93).

39 Avšak na rozdíl od případů, v nichž Soudní dvůr a Tribunál připustily uplatnění obecných domněnek nezpřístupňování dokumentů, nařízení č. 1907/2006 výslovně upravuje vztah mezi ním a nařízením č. 1049/2001. Článek 118 nařízení č. 1907/2006 totiž stanoví, že na dokumenty v držení ECHA se vztahuje nařízení č. 1049/2001. Užívání dokumentů obsažených ve spise týkajícím se řízení o povolení k používání chemické látky neupravuje restriktivním způsobem. Uvedené nařízení ve skutečnosti nestanoví, že by byl přístup ke spisu omezen pouze na „dotčené účastníky“ nebo „stěžovatele“. V čl. 118 odst. 2 nanejvýš upřesňuje určité informace, jejichž poskytnutí narušuje obchodní zájmy dotčené osoby. V protikladu k tomu pak čl. 119 odst. 1 uvedeného nařízení vyjmenovává další informace zveřejňované na internetu.

40 Z ustanovení nařízení č. 1907/2006 proto nevyplývá obecná domněnka. Nelze tedy připustit, že by v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006 bylo možné na dokumenty poskytnuté agentuře ECHA pohlížet tak, že jako celek zjevně spadají pod výjimku týkající se ochrany obchodních zájmů žadatelů o povolení.

41 Tato výjimka se sice může případně vztáhnout na některé z dokumentů poskytnutých agentuře ECHA, avšak nutně to neplatí pro všechny dokumenty ani pro jejich kompletní znění. Agentuře ECHA přinejmenším přísluší se o tom přesvědčit konkrétním a skutečným posouzením každého dokumentu, jak požaduje čl. 4 odst. 2 první odrážka nařízení č. 1049/2001.

42 V tomto kontextu je nutno konstatovat, že ECHA provedla konkrétní a skutečné posouzení každého dokumentu v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 1907/2006.

43 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní důvod vycházející z existence obecné domněnky důvěrnosti informací předložených v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006 musí být zamítnut.

2. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001*

44 V rámci prvního žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 ve spojení s článkem 118 nařízení č. 1907/2006, uplatňuje žalobkyně v podstatě čtyři výtky. V rámci první výtky žalobkyně tvrdí, že dotčené informace jsou důvěrné, protože jsou předmětem jejího know-how a obchodního tajemství. V rámci druhé výtky žalobkyně s odvoláním na čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS, která je pro Unii závazná, tvrdí, že zpřístupnění dotčených informací třetí osobě by vedlo k narušení ochrany jejích obchodních zájmů a k porušení ochrany jejích práv z duševního vlastnictví – jejího obchodního tajemství. Třetí výtka spočívá v tom, že „převažující veřejný zájem“ na zpřístupnění dotčených informací nelze považovat za silný a že jejich zveřejněním nebude tento zájem naplněn. ECHA navíc podle žalobkyně neuvedla jasným a konkrétním způsobem, jaký veřejný zájem podle ní odůvodňuje zpřístupnění dotčených informací. Čtvrtá výtka vychází z porušení článku 296 SFEU a žalobkyně v jejím rámci agentuře ECHA vytýká, že nepodala odůvodnění v otázce, zda dotčené informace představují obchodní tajemství ve smyslu čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS, a že tím spíše neuvedla případný převažující veřejný zájem, kterým by bylo její rozhodnutí o zpřístupnění těchto důvěrných informací odůvodněno.

K první výtce, vycházející z důvěrnosti dotčených informací z důvodu jejich obchodní povahy a z důvodu, že jsou předmětem know-how žalobkyně

45 Žalobkyně v rámci první výtky tvrdí, že dotčené informace jsou důvěrné, protože je v jejich případě dán obchodní zájem ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

46 Na podporu této výtky zaprvé uvádí, že tyto informace jsou jejím know-how a obchodním tajemstvím, neboť nejsou běžně dostupné, jsou komerčně využitelné a na jejich získání a uspořádání do podoby, která je využitelná pro získání povolení k uvádění DEHP na trh a jeho další použití, bylo vynaloženo nemalé úsilí a finanční prostředky.

47 Zadruhé popírá, že by údaje – na něž poukazuje – o hodnotách stanovujících bod, v případě jehož nedosažení nedochází expozicí látce o určité koncentraci k nepříznivým účinkům na lidské zdraví (DNEL) nebo na životní prostředí (PNEC) (dále jen „hodnoty DNEL a PNEC“), bylo možné považovat za veřejné ve smyslu čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006.

48 ECHA s žádným z těchto argumentů nesouhlasí.

49 Předem je třeba připomenout, že podle čl. 15 odst. 3 SFEU má každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se statutárním sídlem v členském státě právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené řádným legislativním postupem. Účelem nařízení č. 1049/2001 je – jak napovídá bod 4 jeho odůvodnění a jeho článek 1 – přiznat veřejnosti co nejširší právo na přístup k dokumentům orgánů (rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 111, rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 53, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 40).

50 Dále je řízení týkající se žádosti o povolení upraveno nařízením č. 1907/2006, které stanoví unijní postup pro povolení k používání chemických látek. Článek 118 nařízení č. 1907/2006 stanoví, že na dokumenty v držení ECHA se vztahuje nařízení č. 1049/2001. Z toho vyplývá, že v případě dokumentů v držení ECHA musí být zásada co nejširšího přístupu veřejnosti k dokumentům v zásadě dodržena.

51 Zásada co nejširšího přístupu veřejnosti k dokumentům nicméně podléhá některým omezením z důvodu veřejného či soukromého zájmu. Nařízení č. 1049/2001, zejména bod 11 jeho odůvodnění a jeho článek 4, totiž upravuje režim výjimek, který orgánům a jiným subjektům ukládá nezpřístupňovat dokumenty v případě, kdy by tímto zpřístupněním došlo k porušení některého z těchto zájmů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 111, rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 53, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 40).

52 Vzhledem k tomu, že výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 jsou odchylkou od zásady co nejširšího přístupu veřejnosti k dokumentům, musí být vykládány a uplatňovány restriktivně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. července 2011, Švédsko v. MyTravel a Komise, C-506/08 P, EU:C:2011:496, bod 75). V této souvislosti je třeba prokázat, že tímto zpřístupněním může být konkrétně a skutečně porušen zájem chráněný výjimkou a že nebezpečí porušení tohoto zájmu je přiměřeně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (rozsudek ze dne 13. dubna 2005, Verein für Konsumenteninformation v. Komise, T-2/03, EU:T:2005:125, bod 69, a rozsudek ze dne 22. května 2012, Sviluppo Globale v. Komise, T-6/10, nezveřejněný, EU:T:2012:245, bod 64).

53 Rovněž je třeba poznamenat, že režim výjimek podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, a konkrétně jeho odstavce 2 je založen na zvažování protichůdných zájmů v dané situaci, tj. na jedné straně zájmů, v jejichž prospěch by zpřístupnění dotčených dokumentů sloužilo, a na druhé straně zájmů, jež by

toto zpřístupnění ohrozilo. Rozhodnutí o žádosti o přístup k dokumentům závisí na tom, kterému zájmu je třeba dát v projednávaném případě přednost (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 42, a rozsudek ze dne 23. září 2015, ClientEarth a International Chemical Secretariat v. ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, bod 168).

54 Je třeba poukázat na to, že odepření přístupu k dokumentu v zásadě nestačí odůvodnit tím, že tento dokument spadá pod činnost nebo zájem uvedené v článku 4 nařízení č. 1049/2001, neboť dotyčný orgán musí rovněž vysvětlit, jak by přístup k tomuto dokumentu mohl konkrétně a skutečně narušit zájem chráněný výjimkou stanovenou v tomto článku (rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 116, rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, EU:C:2012:394, bod 57, a rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 64).

55 Pokud jde o pojem „obchodní zájmy“, z judikatury vyplývá, že kdyby se na všechny informace týkající se určité společnosti a jejích obchodních vztahů muselo nahlížet tak, že se na ně vztahuje ochrana, která musí být zaručena obchodním zájmům podle čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001, bylo by znemožněno uplatnění obecné zásady spočívající v poskytování co nejširšího přístupu veřejnosti k dokumentům v držení orgánů (rozsudek ze dne 15. prosince 2011, CDC Hydrogene Peroxide v. Komise, T-437/08, EU:T:2011:752, bod 44, a rozsudek ze dne 9. září 2014, MasterCard a další v. Komise, T-516/11, nezveřejněný, EU:T:2014:759, bod 81).

56 Pro účely uplatnění výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001 je tedy nezbytné prokázat, že předmětné dokumenty obsahují části, jejichž zpřístupnění by mohlo porušit obchodní zájmy právnické osoby. Tak tomu je mimo jiné tehdy, obsahují-li vyžádané dokumenty citlivé obchodní informace týkající se zejména obchodních strategií dotyčných podniků nebo jejich obchodních vztahů nebo obsahují-li údaje specifické pro daný podnik, které odhalují jeho odborné znalosti (rozsudek ze dne 9. září 2014, MasterCard a další v. Komise, T-516/11, nezveřejněný, EU:T:2014:759, body 82 až 84).

57 Argumenty žalobkyně musí být analyzovány právě ve světle těchto skutečností.

K otázce porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001

58 Je třeba zkoumat, zda – jak tvrdí žalobkyně – ECHA přijetím napadených rozhodnutí umožňujících zpřístupnění dotčených informací porušila čl. 4 odst. 2 první odrážku nařízení č. 1049/2001.

59 Pokud jde na prvním místě o zprávu o chemické bezpečnosti, je předem třeba uvést, že obsahuje následující dotčené informace:

— názvy vědeckých studií a jedné unijní zprávy – a to analýzy rizik z roku 2008 – jakož i obsah těchto studií a této zprávy (body 5.5.2.2, 5.5.3, 5.6.2, 5.6.3, 5.7.3, 5.8.2, 5.8.3, 5.9.1.2, 5.9.2.2, 5.9.3, 5.10.1.1, 5.10.3 a 9.0.1 zprávy o chemické bezpečnosti);

— pouze názvy a data některých vědeckých studií (body 5.1.1.2, 5.10.1.2 a tabulky č. 43, 45, 52 až 54, 59, 70 a 73 zprávy o chemické bezpečnosti);

— název studie týkající se hodnot „no observed adverse effect level“, tj. maximální koncentrace bez pozorovaného nepříznivého účinku (dále jen „hodnoty expozice NOAEL“) (bod 5.11.2 zprávy o chemické bezpečnosti);

— některé údaje o scénářích expozice DEHP a o charakterizaci rizika (body 9.1.1, 9.2.1, 9.3.1, 10.1.1, 10.1.2, 10.2.1, 10.2.2, 10.3.1, 10.4.2 a tabulky č. 141, 143 až 154 a 177 až 179 zprávy o chemické bezpečnosti).

60 Zaprvé, pokud jde o dotčené informace týkající se vědeckých studií a jejich obsahu, je třeba nejdříve zdůraznit, že se týkají údajů, které byly zveřejněny, a jsou tedy veřejnosti přístupné. Totéž platí pro dotčené informace obsažené v analýze rizik z roku 2008. Jedná se totiž o unijní dokument, který byl rovněž zveřejněn. Tyto dotčené informace tedy představují soubor výňatků ze shora uvedených studií a zpráv a popisují jejich obsah. Nic nenasvědčuje tomu, že by zpřístupnění pouhého souboru těchto popisných údajů, které jsou přístupné veřejnosti, mohlo samo o sobě porušovat ochranu obchodních zájmů žalobkyně. Žalobkyně navíc neprokázala, jak by tento soubor vědeckých údajů mohl v projednávané věci tvořit citlivý obchodní údaj a jak by jeho zpřístupněním byly porušeny její obchodní zájmy. Hodnocení provedená žalobkyní v průběhu této kompilační práce by byla předmětem obchodních zájmů, jejichž ochranu zajišťuje čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, pouze v případě, kdy by přinášela přidanou hodnotu – tzn. kdyby šlo například o nové vědecké závěry nebo úvahy o inovativní strategii, jež by mohla podniku zajistit obchodní výhodu nad jeho konkurenty [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 13. února 2014, Luxembourg Pamol (Cyprus) a Luxembourg Industries v. Komise, T-578/13 R, nezveřejněné, EU:T:2014:103, bod 60, a usnesení ze dne 25. července 2014, Deza v. ECHA, T-189/14 R, nezveřejněné, EU:T:2014:686, bod 54].

61 Následně je třeba poukázat na to, že ECHA v rozhodnutí obsaženém v dopise č. AFA-C-0000004274-77-09/F uvedla, že takové informace mohou být zpřístupněny „bez s nimi souvisejícího podrobného posouzení“. Konkrétně pak v textu skryla právě hodnocení žalobkyně učiněná na základě těchto studií (viz mimo jiné informace skryté agenturou ECHA v bodech 5.7.3, 5.8.3, 5.9.1.2, 5.9.2.2, 5.9.3, 5.10.1.1 a 5.10.1.2). Takto rozlišila mezi informacemi, jimiž je sdělován obsah zveřejněných studií, a mají tedy hlavně popisný charakter a mohou být zpřístupněny, a informacemi vycházejícími z kritického vyhodnocení těchto studií žalobkyní, které tedy nebyly jako takové veřejnosti přístupné – a tvoří a priori předmět obchodního zájmu a byly agenturou ECHA skryty. V projednávané věci nelze „objektivní“ informace považovat a priori za údaje specifické pro podnik odhalující jeho odborné znalosti ve smyslu judikatury citované v bodě 56 výše.

62 K prokázání, že dotčené informace spočívající ve výňatcích ze studií přístupných veřejnosti by mohly vyvolat tvrzené následky ve smyslu porušení jejího know-how a obchodního tajemství, mimoto žalobkyně podala pouze neurčitá a obecná vysvětlení. Přesná a konkrétní vysvětlení by byla tím spíše potřebná, že výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 musí být – jak bylo připomenuto v bodě 52 výše – vykládány a uplatňovány restriktivně, neboť jsou odchylkou od zásady co nejširšího přístupu veřejnosti k dokumentům.

63 V tomto kontextu nemůže obstát ani argument žalobkyně, že by tyto údaje umožnily konkurentům zjistit, jaké bude zaměření její obchodní strategie týkající se dalšího využití této látky a jak rozhodne o budoucí produkci výrobků z DEHP, případně jeho alternativ. Zkompilování objektivních údajů totiž nemůže samo o sobě odhalit obsah obchodní strategie či budoucí rozhodnutí žalobkyně o produkci DEHP.

64 Kromě toho je třeba odmítnout také argument žalobkyně, že část dotčených informací je založena na důvěrných datech, která s ní sdílely třetí strany, především její dodavatelé a odběratelé. Žalobkyně totiž v dotčených dokumentech neidentifikuje žádný údaj, který by byl výsledkem takového sdílení. Žalobkyně dále nepředložila žádný dokument dokládající existenci dohod uzavřených s třetími osobami, jimiž by se do budoucna zavázala dokumenty nezpřístupňovat.

65 Konečně argument, že zkompilování studií přístupných veřejnosti vyžadovalo ze strany žalobkyně intelektuální práci spočívající ve vyhledávání a četbě materiálů, jež má podle ní obchodní hodnotu, a je tedy předmětem obchodního zájmu, nemůže obstát. Pro důvěrnou či nedůvěrnou povahu informací totiž není rozhodné, jakou práci vyžaduje zkompilování údajů obsažených ve studiích přístupných veřejnosti. Žalobkyně měla spíše prokázat, že dokument, který byl výsledkem zkompilování informací přístupných veřejnosti, obsahuje hodnocení přinášející přidanou hodnotu ve smyslu bodu 60 výše, a tedy tyto informace jsou předmětem obchodního zájmu podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

66 To však neznamená – na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobkyně – že by zpřístupnění dávalo konkurentovi právo, aby se v žádosti o povolení k používání chemické látky spokojil s odkazem na dokumentaci žalobkyně obsahující kompilaci studií, a tím využil konkurenční výhody. V článku 63 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 se totiž uvádí, že „[b]yla-li podána žádost pro použití látky, může následný žadatel odkázat na vhodné části předchozí žádosti […], pokud má souhlas předchozího žadatele s odkazováním na tyto části žádosti“. Toto ustanovení takto chrání majitele dokumentu před jeho použitím v případě, že by v něm obsažené informace byly zpřístupněny v návaznosti na žádost o přístup k němu. Brání tomu, aby byly dotčené informace použity k nepoctivému konkurování majiteli dokumentu, a tím k poskytnutí protiprávní soutěžní výhody jeho konkurentům.

67 I když je třeba připustit, že by práce žalobkyně spočívající v systematizaci veřejných informací mohla mít určitou obchodní hodnotu, bylo by ještě třeba prokázat, že systematizace těchto informací byla spojena s hodnocením, které přineslo nové vědecké závěry nebo úvahy o inovativní strategii, jež může podniku zajistit obchodní výhodu nad jeho konkurenty, a tyto závěry a úvahy by tedy byly zjevně důvěrné povahy (viz bod 60 výše), což ale žalobkyně nebyla schopna učinit. V této souvislosti je třeba připomenout, že zpráva o chemické bezpečnosti musí respektovat formát uvedený v bodě 7 přílohy I nařízení č. 1907/2006, což vede ke standardizaci způsobu systematizace informací. Dále je třeba zohlednit skutečnost, že způsob vyhledávání informací přístupných veřejnosti je usnadněn elektronickými nástroji, jako jsou vyhledávače. Tato dvě zjištění do jisté míry relativizují obchodní hodnotu kompilace informací přístupných veřejnosti.

68 Zadruhé, co se týče bodů 5.1.1.2, 5.10.1.2 a tabulek č. 43, 45, 52 až 54, 59, 70 a 73, je třeba připomenout, že je v nich uveden název a datum několika studií, které žalobkyně považuje za důvěrné a ECHA je hodlá zpřístupnit. Žalobkyně však neobjasňuje, jak by jejich zpřístupnění porušovalo její obchodní zájmy a přinášelo výhody jejím konkurentům. Neupřesňuje totiž, v jakém ohledu by mělo být zpřístupnění těchto studií problematické, když sama nemá námitky proti zpřístupnění takřka všech ostatních studií uvedených v týchž tabulkách.

69 Pokud jde zatřetí o dotčené informace obsažené v bodě 5.11.2 zprávy o chemické bezpečnosti, ECHA v napadených rozhodnutích zdůraznila, že hodnoty expozice NOAEL obsažené v postojích, metodách a úvahách nemohou porušovat obchodní zájem žalobkyně. ECHA uvedla, že tento druh informací je zásadní k tomu, aby veřejnost měla možnost se seznámit s riziky spojenými s používáním DEHP, a je tedy dán silný veřejný zájem na zpřístupnění těchto informací. Je nutno konstatovat, že žalobkyně tuto úvahu nezpochybnila, natož aby upřesnila, v čem by zmínka o shora uvedených informacích obsažená ve zprávě o chemické bezpečnosti porušovala její obchodní zájem.

70 Začtvrté, co se týče údajů o scénářích expozice DEHP a o charakterizaci rizika uvedených výše v bodě 59 poslední odrážce, je nutno konstatovat, že žalobkyně neuvedla žádný argument, který by dokládal jejich důvěrnou povahu.

71 Ze spisu navíc vyplývá, že ECHA vyškrtla převážnou většinu informací týkajících se scénářů expozice a jsou zmíněny jen uvozující údaje k těmto scénářům. Žalobkyně měla uvést, v jakém ohledu mají takové údaje důvěrnou povahu.

72 Pokud jde o informace o charakterizaci rizika, ze spisu vyplývá, že se tyto informace týkají údajů o hodnotě DNEL a údajů o míře charakterizace rizika (RCR). Jak přitom zdůrazňuje ECHA v napadených rozhodnutích, údaje o hodnotě DNEL musí být zveřejněny podle čl. 119 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 a údaje týkající se RCR – které jsou kombinací hodnot DNEL a PNEC a expozice – nemohou porušovat obchodní zájem žalobkyně a jsou zásadní k tomu, aby byla veřejnost schopna seznámit se s rizikem spojeným s používáním DEHP.

73 Pokud jde na druhém místě o analýzu alternativ, je třeba nejprve konstatovat následující:

— dotčené informace obsažené v tabulkách č. 4.6, 4.7, 4.12, 4.13, 4.18, 4.19, 4.23, 4.24, 4.27, 4.28, 4.33, 4.34, 4.37, 4.38, 4.41, 4.42, 4.46, 4.47, 4.51, 4.52, 4.56 a 4.57 tvoří údaje vyčíslené v rámci porovnání hodnot DNEL a PNEC v případě DEHP a dalších chemických látek;

— tabulky č. 25 a 26 dokumentu nadepsaného „Identifikace nebezpečnosti a posouzení rizik spojených s alternativami k DEHP“ (Hazard and Risk Evaluation for DEHP Alternatives) obsahují komparativní hodnocení nebezpečnosti pro lidské zdraví a pro životní prostředí. Dotčenými informacemi obsaženými v tabulkách jsou názvy alternativních látek, hodnoty DNEL a PNEC pro každou z nich a stručné poznámky k některým z těchto látek;

— dotčené informace v tabulce č. 27 shora uvedeného dokumentu tvoří tři číselné údaje vyjadřující stupeň migrace DEHP a jisté další látky do slin a dotčenou informaci obsaženou v tabulce č. 28 tvoří číselný údaj vyjadřující stupeň migrace DEHP do potu;

— dotčené informace v bodě 5.5 shora uvedeného dokumentu, které se týkají obecných závěrů, tvoří úvahy o hodnotě PNEC u jiné látky.

74 Následně je třeba upřesnit, že ve svých připomínkách vznesených v průběhu konzultace se třetími osobami žalobkyně k tabulkám zmíněným výše v bodě 73 první odrážce uvedla, že obsahují podobné informace jako zpráva o chemické bezpečnosti, tj. zejména hodnoty DNEL a PNEC, a že tyto informace jsou součástí duševního vlastnictví žadatele o povolení. Žalobkyně zdůraznila, že by jí zpřístupnění takových informací způsobilo obchodní újmu, neboť tyto informace mohou být předmětem finanční odměny. Uvedla, že za přístup k analýze alternativ musí být poskytnuta finanční odměna, a že tedy musí být vyjednán, aby se zajistilo sdílení nákladů.

75 Je třeba připomenout, že ECHA v napadených rozhodnutích uvedla, že hodnoty DNEL a PNEC, výsledky studií a závěry z klasifikace v analýze alternativ se nepovažují za důvěrné, neboť na tyto výsledky a závěry jako takové, bez s nimi souvisejícího podrobného vyhodnocení, je třeba pohlížet tak, že neporušují vážným způsobem obchodní zájem žalobkyně, bývalých žalobkyň nebo třetí strany. ECHA rovněž zdůrazňuje, že je povinna tento typ informací zveřejňovat v souladu s čl. 119 odst. 1 písm. c), e) a f) nařízení č. 1907/2006.

76 Je nutno konstatovat, že žalobkyně neprokázala, v jakém ohledu by zpřístupnění údajů obsažených v analýze alternativ, kterých se její žádost o nezpřístupnění konkrétně týkala, porušilo její obchodní zájem. Jedná se totiž o objektivní číselné údaje určené v rámci srovnání hodnot DNEL a PNEC v případě DEHP a dalších chemických látek a pocházející z převážné části ze zveřejněných studií. Přitom se nelze domnívat, že by tyto číselné údaje uvedené ve zveřejněných studiích byly předmětem obchodního zájmu žalobkyně. Podobně, jak bylo zdůrazněno v bodě 61 výše, skryla ECHA „subjektivní“ poznámky žalobkyně k těmto údajům, což je ostatně uvedeno v napadených rozhodnutích, kde je upřesněno, že na výsledky a závěry jako takové, „bez s nimi souvisejícího podrobného vyhodnocení“, je třeba pohlížet tak, že neporušují vážným způsobem obchodní zájem žalobkyně nebo bývalých žalobkyň.

77 V tomto kontextu je třeba uvést – podobně jako v bodě 63 výše – že zkompilování objektivních údajů nemůže samo o sobě odhalit obsah obchodní strategie či budoucí rozhodnutí žalobkyně o produkci DEHP ani se nelze domnívat, že by se týkalo údajů specifických pro podnik odhalujících jeho odborné znalosti ve smyslu judikatury citované v bodě 56 výše.

78 Tytéž úvahy lze použít v případě dotčených informací obsažených v tabulkách č. 25 až 28 dokumentu nadepsaného „Identifikace nebezpečnosti a posouzení rizik spojených s alternativami k DEHP“. Žalobkyně ostatně nepodala žádné vysvětlení, proč z jedenácti číselných údajů obsažených v tabulkách č. 27 a 28 měly být čtyři údaje vyloučeny ze zpřístupnění.

79 Ohledně tabulky č. 25 je třeba upřesnit, že ECHA do zpřístupňovaných informací zahrnula sloupec nadepsaný „Poznámky“. Je nutno konstatovat, že tyto poznámky jsou popisného charakteru. Pokud jde o informace zahrnuté do sloupce nadepsaného „Poznámky“ v tabulce č. 26, žalobkyně nepředložila nic, co by dovolovalo se domnívat, že jde o hodnocení přinášející přidanou hodnotu ve smyslu uvedeném v bodě 60 výše.

80 Ani v případě dotčených informací obsažených v oddílu 5.5 analýzy alternativ nepředložila žalobkyně sebemenší důvod, na jehož základě by bylo možné se domnívat, že by jejich zpřístupnění porušilo její obchodní zájem. O důvěrné povaze těchto informací nemůže být řeč tím spíše, že se jedná o identifikaci jiných látek, které vyvolávají rovnocenné účinky na životní prostředí jako DEHP nebo jejichž účinky vzbuzují větší obavy než DEHP. Nic nenasvědčuje tomu, že by takové informace stačily k odhalení obsahu obchodní strategie žalobkyně a zaměření jejího výzkumu a rozvoje v oblasti chemických látek nebo že by byly předmětem jejího know-how či odhalovaly její odborné znalosti ve smyslu judikatury citované v bodě 56 výše.

81 Na třetím místě žalobkyně tvrdí, že předložila několik informací, které nemusely být v rámci žádosti o povolení povinně předloženy. Konkrétně zdůrazňuje, že jelikož nařízení č. 1907/2006 nekvalifikovalo DEHP jako látku s vlivem na životní prostředí, nýbrž jako látku s možným toxickým vlivem na člověka, neměla povinnost předkládat údaje týkající se hodnot PNEC. ECHA připouští, že hodnoty PNEC nemusely být v projednávané věci předloženy, nicméně zdůrazňuje, že to nemělo žádný vliv na její povinnost zpřístupnit údaje, jež měla k dispozici.

82 Nejprve je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 a čl. 118 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 se působnost nařízení č. 1049/2001 vztahuje na všechny dokumenty, které mají orgány a agentury v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořily nebo obdržely a mají je v držení, a to ve všech oblastech činnosti Unie.

83 Informace předložená unijnímu orgánu či unijní agentuře v rámci správního řízení, jako je řízení o povolení k používání chemické látky nebo postup registrace léčivého přípravku, tedy v zásadě může být zpřístupněna, i když tato informace nemusela být povinně v rámci daného řízení předložena a byla jejím majitelem předána dobrovolně. Jedinými výjimkami z takového zpřístupnění jsou výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001. Žádná z nich se přitom netýká informací obsažených v dokumentech, které žalobkyně z vlastní vůle předložila agentuře ECHA.

84 Z toho plyne, že ECHA právem přistupovala k nepovinným dotčeným informacím předloženým žalobkyní dobrovolně stejně jako k informacím, jejichž předložení je uloženo nařízením č. 1907/2006 pro účely žádosti o povolení, a tedy se právem považovala za povinnou je zpřístupnit.

85 Dále vzhledem k jasně definované působnosti nařízení č. 1049/2001 se fyzická či právnická osoba, která předkládá informaci, nemůže oprávněně dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání v tom smyslu, že by dobrovolně předložený dokument nemohl být na základě nařízení č. 1049/2001 zpřístupněn. Argumentace žalobkyně tedy musí být odmítnuta i v této části.

86 Žalobkyně mimoto na jednání uvedla, že tyto informace poskytla s cílem předložit kompletní dokumentaci alternativ, jež nemají vliv ani na člověka ani na životní prostředí. Proto i když tyto informace nebyly povinné, byly předloženy s cílem doplnit podklady pro žádost o povolení, a zvýšit tak naději na získání povolení od Komise a ECHA.

87 Žalobkyně konečně neupřesňuje, jak by objektivní hodnoty PNEC zmíněné v analýze alternativ mohly porušit její obchodní zájem. Navíc vzhledem k tomu, že DEHP není považován za látku nebezpečnou pro životní prostředí, nemá žalobkyně a priori žádný obchodní zájem na zatajení těchto informací, které dokládají tuto absenci vlivu DEHP na životní prostředí, a hovoří tedy v její prospěch.

88 Z toho plyne, že ECHA neporušila čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1907/2006.

K otázce, zda je dána povinnost zpřístupnit informace na základě čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006, či zda se jedná o informace, které již jsou veřejné

89 Je třeba posoudit argumenty agentury ECHA, podle nichž se výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 nemohou vztahovat na informace považované za veřejné podle čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 ani na informace, které již jsou veřejnosti přístupné.

– K přípustnosti výtky týkající se nesprávného použití čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006

90 Je nutno připomenout, že ECHA v odpověď na první žalobní důvod uvedla, že některé informace týkající se hodnot DNEL a PNEC jsou podle čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 veřejné. V replice žalobkyně tvrdí, že se ECHA dopustila nesprávného posouzení při použití tohoto ustanovení na údaje odpovídající hodnotám DNEL a PNEC, jež jsou předmětem povolovacího řízení. ECHA uvádí, že tato výtka je nová a opožděná, a tudíž nepřípustná. Podle ní je v napadených rozhodnutích jasně uvedeno, že v případě hodnot DNEL a PNEC a výsledků studií musely být takovéto informace zpřístupněny v souladu s čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006, a tedy se na ně vztahovaly právní domněnky upravené v tomto ustanovení.

91 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 48 odst. 2 prvního pododstavce jednacího řádu ze dne 2. května 1991 nelze v průběhu řízení předkládat nové důvody, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného a je s ním těsně spjat, musí být prohlášen za přípustný (rozsudek ze dne 10. dubna 2003, Travelex Global and Financial Services a Interpayment Services v. Komise, T-195/00, EU:T:2003:111, body 33 a 34, a rozsudek ze dne 24. května 2007, Duales System Deutschland v. Komise, T-151/01, EU:T:2007:154, bod 71). Zákaz stanovený v čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 se mimoto týká pouze nových žalobních důvodů a nebrání tomu, aby žalobci předkládali nové argumenty na podporu žalobních důvodů již obsažených v žalobě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2001, Wirtschaftsvereinigung Stahl a další v. Komise, T-16/98, EU:T:2001:117, bod 49).

92 V projednávané věci z odstavce 6 dopisů obsahujících napadená rozhodnutí vyplývá, že podle ECHA nemohly být informace (hodnoty, studie, výsledky a závěry z klasifikace) týkající se hodnot DNEL a PNEC považovány za porušující obchodní zájem žalobkyně, a tedy se výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 na tento typ informací nevztahovala. V napadených rozhodnutích je upřesněno, že tento závěr byl rovněž podepřen tím, že takové informace musely být zveřejněny podle čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006.

93 Z napadených rozhodnutí tedy jasně vyplývá, že úvahy, podle nichž čl. 119 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 ukládá zveřejnění informací týkajících se hodnot DNEL a PNEC, sloužily k podepření hlavní úvahy, a sice že tyto informace nemohly vážně ohrozit obchodní zájem žalobkyně. Je tedy patrné, že žalobkyně tvrzením, že se na takové informace vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, implicitně, avšak s jistotou napadla úvahy, podle nichž takové informace musí být zveřejněny podle čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006.

94 V replice žalobkyně pouze odpověděla na argumentaci, v níž ECHA připomněla povinnost zveřejnit informace týkající se hodnot DNEL a PNEC na základě čl. 119 odst. 1 nařízení č. 1907/2006, která sloužila k podepření hlavní úvahy o absenci obchodního zájmu.

95 Z toho plyne, že výtka vycházející z nesprávného použití čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 musí být prohlášena za přípustnou.

– K existenci povinnosti zveřejnit některé informace na základě čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 a k otázce, zda některé další informace již byly veřejné

96 Na prvním místě je třeba zkoumat, zda – jak tvrdí žalobkyně – se článek 118 a čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 týkají pouze údajů odpovídajících hodnotám DNEL a PNEC, které jsou předmětem procesu registrace podle hlavy II uvedeného nařízení, a nikoli údajů týkajících se konkrétního uplatnění hodnot DNEL a PNEC v rámci povolovacího řízení podle hlavy VII nařízení č. 1907/2006.

97 Jak bylo připomenuto v bodě 50 výše, článek 118 nařízení č. 1907/2006 stanoví, že se na dokumenty v držení ECHA vztahuje nařízení č. 1049/2001. Z toho vyplývá, že zásada co nejširšího přístupu veřejnosti k dokumentům v zásadě platí pro dokumenty, které tvoří podklady pro žádost o povolení chemické látky. Je tedy nerozhodné, zda byla informace předložena v průběhu řízení žadatelem o povolení, nebo zda již byla předložena v rámci jiného řízení – jako je proces registrace – upraveného týmž nařízením č. 1907/2006. Nic tedy nedovoluje se domnívat, že by zásada přístupu k dokumentům stanovená v článku 118 nařízení č. 1907/2006 ve spojení s článkem 2 nařízení č. 1049/2001 nebyla použitelná v obou těchto případech.

98 Článek 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 stanoví:

„Na internetu se v souladu s čl. 77 odst. 2 písm. e) zdarma zveřejní tyto informace o látkách samotných nebo obsažených v směsích nebo v předmětech, které má [ECHA] k dispozici: […] f) odvozená úroveň, při které nedochází k nepříznivým účinkům (DNEL), nebo odhad koncentrace, při které nedochází k nepříznivým účinkům (PNEC), podle přílohy I.“

99 Článek 119 odst. 1 tedy stanoví speciální výjimku z režimu přístupu k dokumentům upraveného v čl. 118 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 ve spojení s článkem 2 nařízení č. 1049/2001. Článek 119 odst. 1 nařízení č. 1907/2006, který je formulován imperativně, stanoví, že se zveřejňuje několik typů informací. Cílem tohoto ustanovení je poskytnutí jistých minimálních informací nezbytných pro odpovídající kontrolu určité látky, tzn. zásadní informace o nebezpečnosti látky, pokyny k použití, nedůvěrné údaje z bezpečnostního listu a údaje nezbytné pro identifikaci látky [viz dokument Komise COM(2003) 644 final ze dne 23. října 2003]. Mezi informacemi, které se zveřejňují, jsou v čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 uvedeny hodnoty DNEL a PNEC.

100 Je třeba upřesnit, že hodnota DNEL odpovídá úrovni expozice látkám – běžně vypočítávané na základě deskriptorů dávky dostupných ze studií na zvířatech – pod kterou se neočekává žádný nepříznivý účinek na člověka. Hodnota PNEC pak odpovídá koncentraci látek, pod níž by v dané složce životního prostředí nemělo docházet k nepříznivým účinkům. Každý žadatel o povolení, který je schopen prokázat, že expozice účinkům látek vzbuzujících mimořádné obavy pro lidské zdraví nebo životní prostředí je nižší než požadované hodnoty DNEL a PNEC, tím zároveň prokáže, že se u použití těchto látek neočekává žádný nepříznivý účinek pro člověka, že by nemělo docházet k nepříznivým účinkům v dané složce životního prostředí a že s látkou spojené riziko pro lidské zdraví nebo životní prostředí je náležitě kontrolováno v souladu s čl. 60 odst. 2 nařízení č. 1907/2006.

101 Předně je třeba uvést, že čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 výslovně nestanoví, že by povinnost zveřejnit informaci na internetu byla omezena pouze na hodnoty DNEL a PNEC předložené v rámci procesu registrace, a tedy by se netýkala hodnot, na něž se žadatel odvolává v rámci povolovacího řízení.

102 Dále článek 64 nařízení č. 1907/2006, který se týká postupu pro rozhodnutí o povolení, výslovně v odstavcích 2 a 6 stanoví, že zveřejnění informací na internetové stránce agentury ECHA probíhá s přihlédnutím k článkům 118 a 119 téhož nařízení.

103 Mimoto v příloze I, na niž odkazuje čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006, se uvádí, že posouzení chemické bezpečnosti vypracované výrobcem zahrnuje výrobu látky a všechna určená použití. Rovněž se v ní stanoví, že při posouzení se přihlíží ke všem fázím životního cyklu látky, které jsou výsledkem výroby a určených použití (viz bod 0.3 této přílohy). Dále se upřesňuje, že podle scénáře či scénářů expozice může pro stanovení hodnoty DNEL postačovat jedna hodnota DNEL nebo je nutné určit různé hodnoty DNEL pro každou příslušnou skupinu obyvatelstva (např. pracovníky, spotřebitele, zranitelné skupiny obyvatelstva) a pro různé cesty expozice. Příloha I nařízení č. 1907/2006 v tomto smyslu stanoví, že pokud může existovat více než jedna cesta expozice, stanoví se hodnota DNEL pro každou cestu expozice a pro expozici vzniklou kombinací všech cest (viz bod 1.4.1 této přílohy). V příloze I nařízení č. 1907/2006 se rovněž uvádí, že hodnota PNEC se stanoví pro každou složku životního prostředí (viz bod 3.3.1 této přílohy).

104 Příloha I nařízení č. 1907/2006 také obsahuje část věnovanou charakterizaci rizika, která se skládá zejména ze srovnání expozice dané skupiny obyvatelstva s příslušnými hodnotami DNEL a ze srovnání předpokládaných koncentrací v životním prostředí v každé složce životního prostředí s hodnotami PNEC (viz body 6.2 a 6.3 této přílohy). V bodě 6.4 této přílohy se uvádí, že pro každý scénář expozice je možné považovat riziko pro člověka a životní prostředí během celého životního cyklu látky plynoucího z výroby a určených použití za náležitě kontrolované, zejména pokud úrovně expozice odhadnuté při charakterizaci rizika nepřekračují příslušné hodnoty DNEL nebo PNEC.

105 Z článku 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 i z jeho přílohy I vyplývá, že s ohledem na význam údajů odpovídajících hodnotám DNEL a PNEC pro ochranu veřejného zdraví a životního prostředí se posouzení chemické bezpečnosti látky a výsledné údaje musí týkat všech určených použití a musí zahrnovat všechny fáze životního cyklu uvedené látky a tyto údaje musí být zveřejněny. Žalobkyní provedené rozlišení mezi údaji odpovídajícími hodnotám DNEL a PNEC týkajícím se „registrované látky“ a konkrétním uplatněním údajů odpovídajících hodnotám DNEL a PNEC v rámci povolovacího řízení podle hlavy VII nařízení č. 1907/2006 se tedy jeví vykonstruované. Povinné zveřejnění podle shora uvedeného ustanovení se na hodnoty DNEL a PNEC obsažené ve zprávě o chemické bezpečnosti přiložené k žádosti o povolení vztahuje. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně nepopřela úvahy agentury ECHA a sdružení ClientEarth, EEB a HCWH Europe, že hodnoty DNEL a PNEC v zásadě zůstávají pro danou látku stejné a není důležité, kdy byly zmíněny (proces registrace či povolovací řízení) ani jaký žadatel měřil jejich hodnoty v rámci těchto řízení. Žalobkyně se totiž spokojila s tvrzením, a to bez dalšího vysvětlení, že hodnoty DNEL a PNEC zmíněné ve zprávě o chemické bezpečnosti jsou jiné a byly vytvořeny jinou metodou a za jiným účelem.

106 ECHA konečně upřesňuje, že v rámci žádosti o povolení by mohla být konfrontována s hodnotami DNEL a PNEC odlišnými od referenčních hodnot, které sama zveřejnila. Uvádí, že tyto hodnoty by po přezkoumání Výborem pro posuzování rizik a poté, co je ECHA akceptuje, mohly být uznány za nové referenční hodnoty a mohly by být následně využívány pro všechny budoucí žadatele o povolení. Je tedy patrné, že tyto hodnoty musí být nezbytně zveřejněny.

107 V této souvislosti nemůže obstát argument žalobkyně, že ECHA již splnila svou informační povinnost tím, že pro „registrovanou látku“ již na svém diseminačním portálu zveřejnila relevantní údaje odpovídající hodnotám DNEL a PNEC nebo také dokument ze dne 12. dubna 2013 nadepsaný „Authorisation, establishing reference DNELs for DEHP“ (Povolení, stanovení referenčních hodnot DNEL pro DEHP). ECHA, jak sama správně zdůrazňuje, neměla žádnou povinnost zveřejňovat referenční hodnoty DNEL či PNEC pro prahové hodnoty látek. Avšak vzhledem k tomu, že tyto hodnoty DNEL a PNEC musí být používány shodně pro všechny žadatele o povolení, považovala ECHA za nutné je v zájmu zajištění transparentnosti a rovného zacházení zveřejnit, tak aby tito žadatelé rozuměli tomu, podle jakých kritérií bude posouzení prováděno. Takový postup jí podle jejích slov nelze vytýkat a nelze jej považovat za povinný. Takové zveřejnění referenčních hodnot každopádně nezprošťovalo ECHA povinnosti zveřejnit v souladu s čl. 64 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 a s přihlédnutím k článkům 118 a 119 téhož nařízení obecné informace poskytnuté žalobkyní o použitích, pro něž byla obdržena žádost o povolení DEHP.

108 Pokud jde o rozsah povinnosti zveřejnit informace uvedené v čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006, je třeba souhlasit s úvahou ECHA, že tato povinnost zahrnuje minimální informace o způsobu odvození nebo predikce hodnot DNEL a PNEC a o tom, k jakým dalším hodnotám se vztahují. Tyto minimální informace jsou totiž nezbytné pro pochopení toho, co hodnoty DNEL a PNEC představují, a pro určení, k čemu se vztahují. Je tedy nutno připustit – jak zdůrazňuje ECHA – že pokud by měly být zveřejňovány pouze samotné hodnoty bez vysvětlení toho, na co poukazují, ztratilo by shora uvedené ustanovení prakticky smysl.

109 Pokud jde na druhém místě o tvrzení, že některé informace již byly veřejnosti přístupné, je zjevné – a účastníci řízení to ostatně ani nezpochybňují – že ta část informací, které již byly veřejnosti přístupné, mohla být zpřístupněna. Otázkou, kterou je třeba posoudit, ve skutečnosti je, zda musí být zpřístupněna kompilace známých – a tedy již veřejnosti přístupných – vědeckých údajů a tajných vědeckých údajů. Žalobkyně tvrdí, že taková kombinace vytváří komplexní soubor informací, který jako takový není běžně přístupný, a musí tedy být předmětem důvěrného nakládání.

110 Je třeba konstatovat, že žalobkyně neoznačila na seznamu dotčených informací ty, které podle ní tvoří tajné vědecké údaje seskupené s informacemi již přístupnými veřejnosti. Navíc z analýzy uvedené v bodě 58 a následujících výše vyplývá, že tyto informace nejsou předmětem obchodního tajemství.

111 Z toho plyne, že se ECHA nedopustila pochybení, když v napadených rozhodnutích dospěla k názoru, že část dotčených informací již byla veřejnosti přístupná, neboť již byla zveřejněna, a že další část musí být veřejnosti přístupná na základě článku 119 nařízení č. 1907/2006.

112 Z výše uvedeného vyplývá, že první výtka musí být zamítnuta.

Ke druhé výtce, vycházející z porušení ochrany práv k duševnímu vlastnictví, jež odůvodňuje použití čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001

113 Žalobkyně tvrdí, že ECHA neoprávněně zasahuje do jejího práva na důvěrné nakládání s informacemi tvořícími její duševní vlastnictví, které je jejím obchodním tajemstvím. V tomto ohledu odkazuje na definici obchodního tajemství uvedenou v čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS.

114 ECHA s touto výtkou nesouhlasí.

115 Předně je třeba připomenout, že čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS stanoví:

„Fyzické a právnické osoby budou mít možnost zabránit, aby informace, které mají právoplatně ve své moci, byly zveřejněny, sděleny třetím osobám nebo získány nebo užity třetími osobami bez jejich souhlasu způsobem, který je v rozporu s čestnou komerční praxí, pokud takové informace:

a) jsou tajné v tom smyslu, že nejsou jako celek nebo jako přesná sestava a souhrn jejich částí obecně známy nebo běžně přístupné osobám v kruzích, které se běžně dotyčným druhem informací zabývají;

b) mají komerční hodnotu proto, že jsou tajné […]“

116 Rovnou je nutno zdůraznit, že ustanovení Dohody TRIPS, která je součástí dohod WTO podepsaných Evropským společenstvím a následně schválených rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80), jsou nedílnou součástí právního řádu Unie. Existuje-li v oblasti, které se dotýká Dohoda TRIPS, unijní právní úprava, použije se unijní právo, což znamená povinnost provést výklad v co největším možném rozsahu v souladu s touto dohodou, avšak bez přiznání přímého

účinku dotčenému ustanovení této dohody (viz rozsudek ze dne 11. září 2007, Merck Genéricos – Produtos Farmacêuticos, C-431/05, EU:C:2007:496, bod 35 a citovaná judikatura). Z toho plyne, že se nelze dovolávat čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS jako takového s cílem zneplatnit napadená rozhodnutí.

117 Má-li být argumentace žalobkyně chápána tak, že existuje zásada, jež vychází z definice uvedené v čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS a podle níž k uplatnění výjimky podle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 stačí již to, že osobě, která předložila dokument, náleží právo k duševnímu vlastnictví ve vztahu k tomuto dokumentu, je třeba tuto argumentaci odmítnout.

118 Takový přístup totiž není v souladu s obsahem čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS, z něhož žalobkyně vychází. Toto ustanovení totiž stanoví, že k tomu, aby dotyčné informace nebyly zpřístupněny, musí být „tajné“. Skutečnost, že mají komerční hodnotu, ještě neznamená, že jsou tajemstvím.

119 Přístup zastávaný žalobkyní by rovněž mohl vést k závěru, že ochrana přiznaná právům k duševnímu vlastnictví má systematicky přednost před domněnkou zpřístupňování informací, která je obsažena v nařízení č. 1049/2001 a v čl. 118 odst. 1 nařízení č. 1907/2006. Jak zdůrazňuje ECHA, čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1907/2006 nemůže být vykládán v tom smyslu, že je-li dokument chráněn autorským právem, znamená to, že je tento dokument předmětem obchodního tajemství, a tedy jeho majitel se může dovolávat výjimky zakotvené v tomto ustanovení.

120 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 16 nařízení č. 1049/2001 stanoví: „Tímto nařízením není dotčena žádná platná právní úprava autorských práv, která omezuje právo třetí osoby reprodukovat nebo využívat zpřístupněné dokumenty“. Stejně tak – jak bylo připomenuto v bodě 66 výše – čl. 63 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 stanoví, že následný žadatel o použití látky musí získat souhlas předchozího žadatele, aby mohl odkázat na vhodné části předchozí žádosti. Tato ustanovení takto chrání majitele dokumentu před porušením autorského práva a komerční hodnoty tohoto dokumentu v případě, že by informace v něm uvedené byly zpřístupněny v návaznosti na žádost o přístup k němu. Tato ustanovení totiž brání tomu, aby byly dotčené informace použity konkurenty pro komerční účely, a aby jim v důsledku toho poskytovaly soutěžní výhodu.

121 Z toho plyne, že druhá výtka musí být zamítnuta.

Ke třetí výtce, vycházející z absence jasného označení veřejného zájmu na zpřístupnění dotčených informací

122 V rámci třetí výtky žalobkyně tvrdí, že „převažující veřejný zájem“ na zveřejnění dotčených informací nelze považovat za silný a zveřejněním dotčených informací nebude veřejný zájem naplněn. Domnívá se, že zájem na ochraně jejích základních práv (resp. obchodních zájmů) převažuje nad veřejným zájmem na zveřejnění dotčených informací, a dodává, že ECHA nevysvětlila, v čem má veřejný zájem na zveřejnění dotčených informací spočívat.

123 Je třeba připomenout, že čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 v úvodní části věty stanoví, že unijní orgány neodepřou přístup k dokumentu, existuje-li převažující veřejný zájem na jeho zpřístupnění, i kdyby jeho zpřístupnění mohlo vést k porušení ochrany obchodních zájmů určité fyzické nebo právnické osoby nebo ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu unijních orgánů (rozsudek ze dne 7. října 2014, Schenker v. Komise, T-534/11, EU:T:2014:854, bod 74). V této souvislosti je třeba poměřit na jedné straně specifický zájem, který musí být chráněn nezpřístupněním daného dokumentu, a na druhé straně obecný zájem na zpřístupnění dokumentu s ohledem na výhody, jež vyplývají – jak je upřesněno v bodě 2 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 – z větší průhlednosti, tj. bližší účasti občanů na rozhodovacím procesu, a z větší legitimity, účinnosti a odpovědnosti správních orgánů ve vztahu k občanům v demokratickém systému (rozsudek ze dne 21. října 2010, Agapiou Joséphidès v. Komise a EACEA, T-439/08, nezveřejněný, EU:T:2010:442, bod 136).

124 Převažující veřejný zájem, který může odůvodnit zpřístupnění dokumentu, se sice nemusí nutně lišit od zásad, které tvoří základ nařízení č. 1049/2001 (rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 92), z judikatury nicméně vyplývá, že obecná tvrzení nejsou sama o sobě s to prokázat, že zásada transparentnosti má zvláštní význam, který by mohl převážit nad závěry odůvodňujícími odepření přístupu ke sporným dokumentům, a je na žadateli, aby uvedl konkrétní okolnosti zakládající převažující veřejný zájem, který může odůvodnit zpřístupnění předmětných dokumentů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, body 93 a 94, a rozsudek ze dne 23. září 2015, ClientEarth a International Chemical Secretariat v. ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, bod 193).

125 V projednávané věci ECHA – jak sama zdůrazňuje – neučinila závěr, že by předmětné informace musely být chráněny takovým režimem výjimky, jaký je upraven v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Z tohoto důvodu neměla povinnost určovat či posuzovat veřejný zájem na zpřístupnění informací ani jej poměřovat se zájmem žalobkyně na tom, aby uvedené informace zůstaly důvěrné.

126 Z toho plyne, že argumenty žalobkyně jsou irelevantní.

127 Pokud jde navíc o hodnoty DNEL a PNEC uvedené ve zprávě o chemické bezpečnosti a v analýze alternativ, je třeba připomenout, že i kdyby tyto hodnoty byly předmětem obchodního zájmu žalobkyně, čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 stanoví, že se automaticky zveřejní. Tato povinnost zpřístupnit tyto informace je v bodě 117 odůvodnění téhož nařízení zdůvodněna nutností poskytnout občanům Unie informace o chemických látkách, jejichž účinkům mohou být vystaveni, aby mohli přijímat informovaná rozhodnutí o používání chemických látek.

128 ECHA v podstatě zdůrazňuje – a je třeba jí dát za pravdu – že z čl. 119 odst. 1 nařízení č. 1907/2006 a z bodu 117 jeho odůvodnění je zřejmé, že podle názoru unijního normotvůrce je zpřístupnění v nich uvedených informací věcí silného zájmu. Unijní normotvůrce provedl sám poměření zájmů a dospěl k závěru, že se misky vah přiklánějí na stranu zpřístupnění informací o hodnotách DNEL a PNEC oproti zájmu žalobkyně na jejich nezpřístupnění, neboť se tyto informace týkají jedněch z nejdůležitějších zájmů vůbec, a sice zájmů dotýkajících se lidského zdraví a životního prostředí. Tyto úvahy jsou s to prokázat, že zásada transparentnosti má zvláštní význam, který by mohl převážit nad případnými závěry odůvodňujícími odepření přístupu k těmto dotčeným informacím.

129 Totéž platí pro hodnoty expozice NOAEL – tzn. pro hodnoty uvádějící maximální koncentraci bez pozorovaného nepříznivého účinku – obsažené v postojích, metodách a úvahách. I kdyby totiž zpřístupnění těchto informací mohlo porušit obchodní zájmy žalobkyně, což se jí však nepodařilo prokázat, jsou tyto informace každopádně zásadní k tomu, aby veřejnost měla možnost se seznámit s riziky spojenými s používáním DEHP. ECHA se tedy nedopustila pochybení, když měla za to, že je dán silný zájem veřejnosti na zpřístupnění těchto informací.

130 Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že ECHA jasně a konkrétně neuvedla, jaký veřejný zájem odůvodňuje zpřístupnění dotčených informací, musí být toto tvrzení odmítnuto. Jak vyplývá z bodů 69, 92, 128 a 129 výše, existence převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění některých dotčených informací byla zdůvodněna v případě zmínek o hodnotách DNEL a PNEC odkazem na článek 119 nařízení č. 1907/2006 – který stojí na důvodech uvedených v bodě 117 odůvodnění téhož nařízení – a v případě hodnot expozice NOAEL odůvodněním samotných napadených rozhodnutí.

131 Třetí výtka, vycházející z absence jasného označení veřejného zájmu na zpřístupnění dotčených informací, proto musí být zamítnuta.

Ke čtvrté výtce, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

132 Žalobkyně tvrdí, že ECHA porušila článek 296 SFEU, když neuvedla důvody, na jejichž základě by bylo možné určit, zda dotčené informace představují obchodní tajemství ve smyslu čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS, či nikoli, a tím spíše když neuvedla případný převažující veřejný zájem odůvodňující její rozhodnutí o zpřístupnění těchto důvěrných informací.

133 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 7. července 2011, Valero Jordana v. Komise, T-161/04, nezveřejněný, EU:T:2011:337, bod 48 a citovaná judikatura).

134 V projednávané věci ECHA v napadených rozhodnutích nejprve uvádí, že některé z informací obsažených ve zprávě o chemické bezpečnosti musí být zpřístupněny z důvodu, že jsou již veřejnosti přístupné: jedná se o informace již dostupné na internetu (například v kapitole 9.0.1 souhrnná tabulka jednotlivých použití, jež jsou předmětem deskriptorů a byla již zveřejněna na stránkách ECHA jakožto obecná informace o použitích nezbytná pro veřejnou konzultaci o alternativách), dále o informace z recenzovaných publikací (například kapitola 5.10.1.2), o přehledy experimentálních ekotoxikologických studií a hodnocení zveřejněných v recenzovaných časopisech nebo také o kapitoly, které byly upraveny či přímo zkopírovány z unijního posouzení rizik z roku 2008, které je veřejně dostupné (například kapitoly 5.6.3, 5.7.3, 5.10.3 a s. 141 až 142 a 168 až 175).

135 Je nutno mít za to, že důvody, proč shora uvedené informace nemohou spadat pod výjimku podle čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001, jasně vyplývají z napadených rozhodnutí, tj. že tyto informace jsou již veřejnosti dostupné.

136 ECHA dále v souvislosti s analýzou alternativ a se zprávou o chemické bezpečnosti zdůrazňuje, že hodnoty DNEL a PNEC, výsledky studií a závěry z klasifikace se nepovažují za důvěrné, protože na tyto výsledky a závěry jako takové, bez s nimi souvisejícího podrobného posouzení, je třeba pohlížet tak, že neporušují vážným způsobem obchodní zájem žalobkyně či třetí strany. Zaprvé z tohoto odůvodnění vyplývá, že ECHA rozlišila na jednu stranu „objektivní“ údaje a prosté závěry, k nimž lze snadno dospět – považované za nedůvěrné – a na druhou stranu podrobná posouzení provedená žalobkyní na základě těchto údajů – považovaná za důvěrná. Zadruhé je v napadených rozhodnutích rovněž uvedeno, že ECHA byla povinna tento typ informací zveřejnit v souladu s čl. 119 odst. 1 písm. c), e) a f) nařízení č. 1907/2006.

137 V případě informací týkajících se hodnot DNEL a PNEC je proto třeba konstatovat, že ECHA dostatečně odůvodnila, proč měla za to, že zpřístupnění těchto informací nemůže vést k porušení obchodního zájmu žalobkyně a že je povinna informace zpřístupnit, a sice z důvodu povinnosti stanovené v čl. 119 odst. 1 písm. c), e) a f) nařízení č. 1907/2006.

138 Kromě toho se v napadených rozhodnutích uvádí, že hodnoty expozice NOAEL obsažené v postojích, metodách a úvahách nemohly porušit obchodní zájem žalobkyně, a tedy ani zpřístupnění údajů o míře charakterizace rizika (RCR) – které jsou kombinací údajů odpovídajících hodnotám DNEL a PNEC a hodnot expozice – neporušovalo její obchodní zájem. ECHA zdůrazňuje, že se na tento typ

informací nemůže vztahovat výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 první odrážce nařízení č. 1049/2001. Uvádí, že tento typ informací je zásadní k tomu, aby veřejnost měla možnost se seznámit s riziky spojenými s používáním DEHP, a je tedy dán silný zájem veřejnosti na zpřístupnění těchto informací.

139 Z toho vyplývá, že ECHA jasně uvedla důvody, proč podle ní měly být předmětné informace zveřejněny, důvody, proč byly odmítnuty argumenty žalobkyně na podporu uplatnění výjimek stanovených v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, a důvody, proč měla za to, že některé informace nemohou být zpřístupněny.

140 V napadených rozhodnutích je konečně uvedeno, že v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1049/2001 nebyla zpřístupněna jména autorů nezveřejněných studií, avšak na datum a název studií se neuplatnila žádná výjimka.

141 I v tomto případě je třeba uvést, že napadená rozhodnutí obsahují důvody, proč bylo možné zpřístupnit jen datum a název studií, které ještě nebyly veřejnosti přístupné.

142 Výtka vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění proto musí být zamítnuta, neboť napadená rozhodnutí byla agenturou ECHA právně dostačujícím způsobem odůvodněna.

143 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, musí být zamítnut.

3. *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení závazků Unie vyplývajících z Dohody TRIPS a ze zásahu do práva na ochranu důvěrných informací (obchodního tajemství), a ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení závazků Unie vyplývajících z článku 8 EÚLP a z článku 17 Listiny základních práv a ze zásahu do práva na vlastnictví a na jeho ochranu*

144 Tribunál má za to, že je třeba druhý žalobní důvod, vycházející z porušení závazků Unie vyplývajících z Dohody TRIPS a ze zásahu do práva na ochranu důvěrných informací (obchodního tajemství), a třetí žalobní důvod, vycházející z porušení závazků Unie vyplývajících z článku 8 EÚLP a z článku 17 Listiny základních práv a ze zásahu do práva na vlastnictví a na jeho ochranu, zkoumat společně.

145 Na úvod je třeba uvést, jak již bylo připomenuto v bodě 116 výše, že ustanovení Dohody TRIPS jsou nedílnou součástí právního řádu Unie, ale nelze jim přiznat přímý účinek. Z toho plyne, že se nelze dovolávat čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS jako takového s cílem zneplatnit napadená rozhodnutí.

146 Na prvním místě je nutno posoudit argument ECHA, že k tomu, aby mohla žalobkyně tvrdit, že napadená rozhodnutí porušují EÚLP, Listinu základních práv a Dohodu TRIPS, by musela namítat rozpor konkrétních ustanovení nařízení č. 1907/2006 – tj. čl. 119 odst. 1 písm. c), e) a f) uvedeného nařízení, který upravuje právní domněnky nedůvěrnosti – s primárním unijním právem nebo s ustanoveními vyšší právní síly obsaženými v uvedených smlouvách.

147 V případě tvrzení o porušení EÚLP a Listiny základních práv je nutno vycházet z toho, že se žalobkyně dovolává základního práva na ochranu informací, které je zakotveno v článku 339 SFEU. Rovněž je třeba připomenout, že podle judikatury je ochrana obchodního tajemství uznána za obecnou zásadu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise, 53/85, EU:C:1986:256, bod 28, rozsudek ze dne 19. května 1994, SEP v. Komise, C-36/92 P, EU:C:1994:205, bod 37, a rozsudek ze dne 14. února 2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, bod 49). Vyvstává tedy otázka, zda článek 119 nařízení č. 1907/2006 nebyl vyložen tak, že ECHA při jeho uplatnění porušila základní právo na ochranu informací. Jak v podstatě zdůrazňuje žalobkyně, její argumentace nesměřuje proti tomuto konkrétnímu ustanovení nařízení č. 1907/2006, nýbrž proti

tomu, jak ECHA toto ustanovení vyložila, a tudíž jak je uplatnila. Nelze tedy žalobkyni vytýkat, že se na základě článku 277 SFEU nedovolávala nepoužitelnosti nařízení z důvodu jeho údajného rozporu s primárním unijním právem.

148 Pokud jde o argument týkající se porušení Dohody TRIPS, je třeba uvést, že argument ECHA, že by žalobkyně musela vznést námitku protiprávnosti příslušných ustanovení daných nařízení ve vztahu k Dohodě TRIPS, je z důvodů připomenutých v bodě 145 výše irelevantní.

149 Na druhém místě je třeba analyzovat druhý žalobní důvod, vycházející z porušení závazků Unie vyplývajících z Dohody TRIPS a z výsledného zásahu do práva na ochranu obchodního tajemství. Žalobkyně tvrdí, že dotčené informace jsou obchodním tajemstvím (důvěrnými informacemi) ve smyslu čl. 39 odst. 2 Dohody TRIPS v tom směru, že nejsou jako celek nebo jako přesná sestava a souhrn jejich částí obecně známy okruhu osob, které se běžně dotyčným druhem informací zabývají, nebo jim nejsou běžně přístupné.

150 Jak bylo připomenuto v bodě 116 výše, z judikatury vyplývá, že existuje-li v oblasti, které se dotýká Dohoda TRIPS, unijní právní úprava, použije se unijní právo, což znamená povinnost provést výklad v co největším možném rozsahu v souladu s touto dohodou.

151 Nařízení č. 1049/2001 a č. 1907/2006 tedy musí být vykládána tak, aby byl zajištěn jejich soulad s obsahem čl. 39 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS. Posledně uvedené ustanovení však nemůže znamenat, že by ochrana přiznaná právům k duševnímu vlastnictví měla absolutní přednost před domněnkou zpřístupňování informací předložených v rámci žádosti o povolení k používání chemické látky. V tomto smyslu by přístup zastávaný žalobkyní znamenal totéž jako ponechat článek 119 nařízení č. 1907/2006 neuplatněný. S takovým přístupem se přitom nelze ztotožnit, neboť ve skutečnosti vede ke zpochybnění legality tohoto ustanovení z hlediska čl. 39 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, EU:T:2007:289, bod 800).

152 V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by ECHA uplatnila nařízení č. 1049/2001 a č. 1907/2006 způsobem, který by nebyl v souladu s čl. 39 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS.

153 Jak totiž vyplývá z bodů 60 až 67 výše, studie, které byly zveřejněny, a byly již tedy veřejnosti přístupné, zpřístupněny být mohly. To platí tím spíše, že ECHA skryla závěry – učiněné žalobkyní na základě těchto studií – které nejsou veřejnosti přístupné a měla u nich v podstatě za to, že přináší přidanou hodnotu ve smyslu uvedeném v bodě 60 výše. Tyto závěry se tedy liší od objektivního obsahu studií i od prostých závěrů, jež by jakýkoli odborník na danou oblast mohl z těchto studií vyvodit.

154 Rozlišení, které takto provedla ECHA mezi objektivním obsahem studií a prostými závěry, které z nich mohou být vyvozeny, na jedné straně a jedinečnými a osobními hodnoceními majícími přidanou hodnotu na straně druhé vychází z uplatnění nařízení č. 1049/2001 a č. 1907/2006, které je v souladu s čl. 39 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS.

155 Pokud jde o studie uvedené v bodě 68 výše, je třeba připomenout, že žalobkyně nepředložila nic, z čeho by bylo možné pochopit, v čem je jejich zpřístupnění protiprávní. Je tedy nutno vycházet z toho, že neprokázala ani to, v jakém ohledu ECHA údajně nepoužila unijní právo v souladu s čl. 39 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS.

156 Pokud jde konečně o hodnoty DNEL a PNEC a hodnoty expozice NOAEL, bylo zejména v bodech 129 a 151 výše zdůrazněno, že uplatňování nařízení č. 1049/2001 a č. 1907/2006 v souladu s čl. 39 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS nemůže vést k tomu, že by článek 119 nařízení č. 1907/2006 zůstal neuplatněn, ani k tomu, že by byl ponechán bez povšimnutí zájem veřejného zdraví. Je třeba dodat, že samotný článek 39 Dohody TRIPS v odstavci 3 upravuje možnost zveřejnění, je-li nezbytné pro ochranu veřejnosti.

157 Z toho plyne, že druhý žalobní důvod není opodstatněný.

158 V případě třetího žalobního důvodu je třeba zdůraznit, jak bylo připomenuto v bodě 147 výše, že se žalobkyně nedovolává rozporu konkrétních ustanovení nařízení č. 1907/2006 – a sice čl. 119 odst. 1 písm. c), e) a f) uvedeného nařízení, který upravuje právní domněnky nedůvěrnosti – s primárním unijním právem nebo s ustanoveními vyšší právní síly obsaženými v uvedených smlouvách, nýbrž tvrdí, že způsob, jakým ECHA vyložila tato ustanovení, a tudíž způsob, jakým je uplatnila, nebyly v souladu v článkem 8 EÚLP, článkem 1 Dodatkového protokolu k EÚLP a článkem 17 Listiny základních práv.

159 Je třeba poukázat na to, že článek 8 EÚLP sice v odstavci 1 vyhlašuje zásadu nezasahování státních orgánů do výkonu práva na soukromý život, avšak v odstavci 2 připouští, že takový zásah je možný v případech, kdy „je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných“.

160 Je třeba konstatovat, že se žalobkyně ve svých písemnostech mýlí v působnosti článku 8 EÚLP, když zdůrazňuje, že toto ustanovení chrání její vlastnické právo. Žalobkyně nepředkládá žádnou konkrétní argumentaci, jež by prokazovala, že byla porušena zásada nezasahování státních orgánů do výkonu práva na soukromý život zakotveného v tomto ustanovení. Bez ohledu na tuto mylnou úvahu a z toho vyplývající absenci argumentů je nicméně její výtka pochopitelná. V tomto ohledu je třeba uvést – jak již Soudní dvůr uznal v rozsudku ze dne 14. února 2008, Varec (C-450/06, EU:C:2008:91, body 47 a 48) s poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva – že může být nezbytné zakázat zpřístupnění informací kvalifikovaných jako důvěrné v zájmu zachování základního práva podniku na respektování soukromého života zakotveného v článku 8 EÚLP a článku 7 Listiny základních práv s tím, že pojem „soukromý život“ nesmí být vykládán tak, že by vylučoval podnikatelskou činnost právnické osoby.

161 Pokud jde o čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv, toto ustanovení stanoví, že každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu. V souladu s judikaturou se ochrana poskytnutá tímto ustanovením týká práv majetkové hodnoty, z nichž s ohledem na právní řád plyne právní postavení umožňující vlastníkovi těchto práv jejich nezávislý výkon na jeho účet (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. ledna 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 34).

162 Z judikatury rovněž vyplývá, že právo na ochranu soukromého života zakotvené v článku 8 EÚLP je nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování unijní soud zajišťuje. Tato zásada se však neprojevuje jako absolutní výsada, nýbrž k ní musí být přihlédnuto ve vztahu k její funkci ve společnosti. Může s sebou přinášet omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným Unií a vzhledem k sledovanému cíli nepředstavují nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla ohrožena její samotná podstata (rozsudek ze dne 5. října 1994, X v. Komise, C-404/92 P, EU:C:1994:361, body 17 a 18, a rozsudek ze dne 24. září 2008, M v. Veřejný ochránce práv, T-412/05, nezveřejněný, EU:T:2008:397, bod 126). Totéž podle judikatury platí pro právo vlastnit majetek zakotvené v článku 17 Listiny základních práv (rozsudek ze dne 12. července 2005, Alliance for Natural Health a další, C-154/04 a C-155/04, EU:C:2005:449, bod 126).

163 Z toho plyne, že článek 8 EÚLP a článek 17 Listiny základních práv nelze vykládat tak, že stanoví automatickou výjimku ze zásady zpřístupňování pro dokumenty vytvořené v rámci podnikatelské činnosti soukromým subjektem. V případě žádosti o přístup k takovým dokumentům podané třetí osobou je totiž nezbytné konkrétní a skutečné posouzení každého z nich, s výjimkou případů, kdy

Soudní dvůr a Tribunál připustily existenci obecné domněnky nezpřístupňování daných dokumentů. V souladu se závěrem učiněným v bodech 33 až 42 výše neexistuje obecná domněnka nezpřístupňování dokumentů předkládaných v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006.

164 V projednávané věci tedy ECHA provedla konkrétní posouzení jednotlivých údajů, kterých se žádost o přístup k dokumentům týkala. Je nutno poukázat na skutečnost, že toto posouzení proběhlo v souladu s právem na vlastnictví a právem na soukromý život.

165 Předně je nutno poznamenat, jak v podstatě vyplývá z bodu 60 a následujících výše, že některé dotčené informace tvoří kompilaci studií přístupných veřejnosti, avšak to, že zpráva tvořící konkrétní výsledek této intelektuální práce má majetkovou hodnotu, ještě neznamená, že by všechny informace v ní obsažené byly předmětem obchodního zájmu a že by jejich zpřístupnění automaticky tento zájem porušovalo. Porušení ochrany obchodních zájmů určité osoby, tak jak je uvedeno v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, se nutně neurčuje podle majetkové hodnoty zpřístupňované informace.

166 Pokud jde dále o informace týkající se hodnot DNEL a PNEC, je třeba mít za to, že by jejich zpřístupnění neporušilo právo na soukromý život a právo na vlastnictví. Zásah agentury ECHA do výkonu těchto práv je totiž dovolen, neboť jej upravuje článek 119 nařízení č. 1907/2006 a je nezbytný pro ochranu zdraví a životního prostředí.

167 Konečně v případě hodnot expozice NOAEL je i jejich zpřístupnění zásadní k tomu, aby veřejnost měla možnost se seznámit s riziky spojenými s používáním DEHP. Je tedy dán silný zájem veřejnosti na zpřístupnění těchto informací. I kdyby zpřístupnění těchto dotčených informací bylo omezením práva na soukromý život a práva na vlastnictví – což však žalobkyně v projednávané věci neprokázala – toto jejich zpřístupnění každopádně odpovídá cílům obecného zájmu sledovaným Unií a v žádném ohledu nepředstavuje vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřený a neúnosný zásah, jímž by byla ohrožena jejich samotná podstata.

168 Vzhledem k výše uvedenému musí být druhý a třetí žalobní důvod zamítnuty.

4. *Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001*

169 Žalobkyně vznáší čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, který chrání rozhodovací proces unijních orgánů před neopodstatněnými a protiprávními zásahy a ovlivňováním zvenčí. Nejprve tvrdí, že principem a tendencí, která z nařízení č. 1049/2001 vyplývá, je nezpřístupňování informací o probíhajících řízeních, která doposud nebyla skončena rozhodnutím daného orgánu. Zpřístupněním dokumentů by tedy ECHA uvedený proces vážně ohrozila. Následně zdůrazňuje, že když Výbor pro posuzování rizik a Výbor pro socioekonomickou analýzu vydávají stanoviska, mohou být ovlivněny případným zpřístupněním dotčených informací, neboť tyto výbory umožňují, aby se jejich jednání zúčastnili i žadatelé o přístup k informacím. Oproti tomu žadatel o povolení podle žalobkyně nemá na zasedání těchto výborů přístup a není mu zaručeno právo být slyšen ve všech fázích procesu. Žalobkyně konečně zdůrazňuje, že na zpřístupnění předmětných informací neexistuje převažující veřejný zájem.

170 ECHA s těmito argumenty nesouhlasí.

171 Je třeba připomenout, že v bodě 11 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 se zdůrazňuje, že orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět jejich úkoly. V tomto smyslu čl. 4 odst. 3 první pododstavec téhož nařízení stanoví, že „[p]řístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění“.

172 Z judikatury vyplývá, že předpokladem pro uplatnění této výjimky je prokázání toho, že přístup k danému dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití, mohl konkrétně a skutečně porušit ochranu rozhodovacího procesu orgánu a toto riziko porušení bylo přiměřeně předvídatelné, a nikoli čistě hypotetické (rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Muñiz v. Komise, T-144/05, nezveřejněný, EU:T:2008:596, bod 74).

173 Navíc k tomu, aby bylo možné použít výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 1049/2001, musí být ohrožení rozhodovacího procesu vážné. Tak je tomu zejména tehdy, když má zpřístupnění předmětného dokumentu podstatný dopad na rozhodovací proces. Posouzení vážnosti závisí na všech okolnostech věci, zejména na nepříznivých účincích tohoto zpřístupnění na rozhodovací proces dovolávaných orgánem (rozsudek ze dne 18. prosince 2008, Muñiz v. Komise, T-144/05, nezveřejněný, EU:T:2008:596, bod 75, a rozsudek ze dne 7. června 2011, Toland v. Parlament, T-471/08, EU:T:2011:252, bod 71).

174 Čtvrtý žalobní důvod je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

175 Předně je třeba odmítnout přístup žalobkyně, která z výjimky ze zpřístupňování upravené v čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 činí zásadu. Zásada přístupu k dokumentům zakotvená v článku 2 téhož nařízení totiž platí i pro informace týkající se řízení, v nichž ještě dotyčný orgán nerozhodl. Výjimky z této zásady jsou stanoveny v článku 4 nařízení č. 1049/2001, tak jak je vyložen judikaturou. Výjimka ze zásady přístupu k dokumentům na základě shora uvedeného čl. 4 odst. 3 tedy může existovat pouze za podmínek stanovených judikaturou připomenutou v bodech 172 a 173 výše.

176 Následně je třeba zkoumat otázku, zda přístup k dotčeným informacím mohl způsobit vážné ohrožení rozhodovacího procesu ECHA. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že žadatelé o povolení nemají záruku, že budou vyslechnuti ve všech fázích rozhodovacího procesu, a nemají možnost vznést připomínky týkající se jakýchkoli nesrovnalostí či pochybení. Navíc Výbor pro posuzování rizik a Výbor pro socioekonomickou analýzu podle žalobkyně umožňují žadatelům o přístup k informacím účast na svých jednáních. Naproti tomu žadatelé o povolení podle ní nemají právo se těchto jednání účastnit.

177 Zaprvé je třeba připomenout, že čl. 64 odst. 5 nařízení č. 1907/2006 stanoví, že návrhy stanovisek Výboru pro posouzení rizik a Výboru pro socioekonomickou analýzu zašle ECHA žadateli o povolení a žadatel může předložit písemné připomínky, pokud si tak přeje učinit, ve lhůtě dvou měsíců od obdržení návrhu stanoviska. Toto ustanovení tedy žadateli o povolení zaručuje právo předložit výborům písemné argumenty před tím, než výbory přijmou k žádosti o povolení konečné stanovisko.

178 Zadruhé žalobkyně neprokázala, jak by žadatelé o přístup k informacím, jimž by bylo přiznáno postavení pozorovatelů, mohli vážně ohrozit rozhodovací proces ECHA.

179 Články 6 procesních pravidel Výboru pro posuzování rizik a Výboru pro socioekonomickou analýzu (č. MB/09/2009 final, dále jen „procesní pravidla výborů“), jejichž znění je totožné, totiž stanoví, že pozorovatelé (stakeholder representatives) „mohou“ být připuštěni k účasti na jednáních výborů a ECHA má v tomto ohledu prostor pro uvážení. Jejich účast na jednáních ECHA je navíc striktně vymezena. Na základě čl. 6 odst. 6 procesních pravidel jsou pozorovatelé povinni postupovat podle „kodexu chování pro pozorovatele ze zúčastněných organizací na jednáních ECHA“ (č. ED/62/2008, dále jen „kodex chování“) přijatého rozhodnutím výkonného ředitele ECHA dne 9. října 2008.

180 Tento kodex chování stanoví, že se zúčastněné organizace musí vyhnout tomu, aby jmenovaly pozorovatelem takové osoby, které mají přímý zájem na věci projednávané ve výborech, a v případě vzniku takového zájmu to musí oznámit na začátku jednání (bod 6). Zdůrazňuje také, že pozorovatelé nemohou zasahovat do jednání způsobem, který by se rovnal zastrašování nebo by orgánu bránil v práci (bod 7), a že o jejich účasti na jednáních rozhoduje předseda (bod 8). V kodexu chování se rovněž uvádí, že pozorovatelé musí za běžných okolností informovat předsedu předem – nejpozději na začátku jednání – o bodech, k nimž se chtějí vyjádřit, a jejich příspěvky musí být stručné a musí

respektovat vymezený čas (bod 9). V kodexu chování se konečně upřesňuje, že pozorovatelé mohou předkládat dokumenty, avšak distribuování těchto dokumentů neznamená, že by ECHA potvrzovala či schvalovala jejich obsah (bod 15).

181 Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobkyně mýlí v tom, jaká je role pozorovatelů během jednání výborů, a že jejich role je striktně vymezena, což jim má bránit v tom, aby vážně ohrozili rozhodovací proces.

182 ECHA sice nepopírá, že žadatel o povolení v zásadě nemá možnost účastnit se jednání výborů ze stejného titulu jako pozorovatelé, a nemá tedy právo se na nich vyjadřovat, je však nutno konstatovat – jak bylo zdůrazněno v bodě 177 výše – že čl. 64 odst. 5 třetí pododstavec nařízení č. 1907/2006 jej opravňuje k předložení podrobných písemných argumentů a stanoví mu k tomu lhůtu dvou měsíců od obdržení návrhu stanoviska. Při této příležitosti může odpovědět na případné připomínky pozorovatelů.

183 Rovněž je třeba poznamenat, že v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu položenou účastnicím řízení ohledně úlohy pozorovatelů upravené v kodexu chování odkázala ECHA na listinu společného postupu ze dne 14. prosince 2012, v níž je popsán její postup v rámci řízení o žádosti o povolení (dále jen „listina společného postupu“). ECHA uvádí, že přítomnost pozorovatelů a nepřítomnost žadatelů o povolení může vést k tomu, že by jednání bylo nespravedlivé, neboť k předložení vyjádření k dané věci jsou oprávněni pouze pozorovatelé. Proto ECHA v listině společného postupu upřesnila, že v tomto typu řízení nemají pozorovatelé na jednáních výborů právo na udělení slova. Je nutno poukázat na skutečnost, že tento postup je v souladu s kodexem chování, který přiznává agentuře ECHA prostor pro uvážení, neboť uvádí, že pozorovatelé „mohou“ být připuštěni k účasti na jednáních výborů, a který předsedovi uděluje diskreční pravomoc v otázkách průběhu jednání. Stejně tak ECHA stanovila, že k zaručení souladu s kodexem chování a procesními pravidly výborů nemají pozorovatelé přístup k obchodním informacím důvěrné povahy a nemohou být přítomni při částech jednání, kdy jsou tyto informace projednávány.

184 Žalobkyně konečně nepředložila nic konkrétního, co by dovolovalo konstatovat, že v projednávané věci by měl přístup k dotčeným informacím týkajícím se žádosti o povolení k používání DEHP podstatný vliv na rozhodovací proces ECHA a Komise, a vážně by tak tento proces ohrozil.

185 S ohledem na mechanismus upravený nařízením č. 1907/2006 a konkretizovaný v procesních pravidlech výborů, v kodexu chování a v listině společného postupu na jedné straně a s ohledem na absenci konkrétních skutečností, jež by dovolovaly usuzovat na to, že v projednávané věci by přístup k dotčeným informacím ohrozil rozhodovací proces ECHA, na straně druhé je nutno mít za to, že zpřístupnění dotčených informací nemůže mít natolik nepříznivé účinky na rozhodovací proces, že by byl tento proces ohrožen.

186 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod, vycházející z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001, musí být zamítnut.

187 Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že žaloba musí být zamítnuta, aniž je nutné se vyslovovat k námitce nepřípustnosti uplatněné agenturou ECHA na její obranu.

K nákladům řízení

188 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že ECHA požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla v projednávané věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení vynaložených agenturou ECHA, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

189 V souladu s čl. 138 odst. 1 jednacího řádu ponese Komise vlastní náklady řízení.

190 V souladu s čl. 138 odst. 3 jednacího řádu ponesou sdružení ClientEarth, EEB a HCWH Europe vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost Deza, a.s. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou agenturou pro chemické látky (ECHA), včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.

4) Sdružení ClientEarth, European Environmental Bureau (EEB) a Vereniging Health Care Without Harm Europe ponesou vlastní náklady řízení.

Prek Labucka Kreuschitz

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. ledna 2017

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
M. Prek

Obsah

Skutkový základ sporu 2

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení 3

Právní otázky 4

1. K samostatnému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z existence obecné domněnky důvěrnosti informací předložených v rámci povolovacího řízení podle nařízení č. 1907/2006 5

2. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 7

K první výtce, vycházející z důvěrnosti dotčených informací z důvodu jejich obchodní povahy a z důvodu, že jsou předmětem know-how žalobkyně 8

K otázce porušení čl. 4 odst. 2 první odrážky nařízení č. 1049/2001 9

K otázce, zda je dána povinnost zpřístupnit informace na základě čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006, či zda se jedná o informace, které již jsou veřejné 14

– K přípustnosti výtky týkající se nesprávného použití čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 14

– K existenci povinnosti zveřejnit některé informace na základě čl. 119 odst. 1 písm. f) nařízení č. 1907/2006 a k otázce, zda některé další informace již byly veřejné 15

Ke druhé výtce, vycházející z porušení ochrany práv k duševnímu vlastnictví, jež odůvodňuje použití čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 17

Ke třetí výtce, vycházející z absence jasného označení veřejného zájmu na zpřístupnění dotčených informací 18

Ke čtvrté výtce, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění 20

3. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení závazků Unie vyplývajících z Dohody TRIPS a ze zásahu do práva na ochranu důvěrných informací (obchodního tajemství), a ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení závazků Unie vyplývajících z článku 8 EÚLP a z článku 17 Listiny základních práv a ze zásahu do práva na vlastnictví a na jeho ochranu 21

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1049/2001 24

K nákladům řízení 26